

Pakao na zemlji, noćna mora naslikana od strane Flamanskog slikara Pietera Bruegela sredinom 16. stoljeća pod nazivom „Trijumf Smrti“ koja odražava društveni prevrat i teror koji je uslijedio nakon pojavljivanja kuge koja je devastirala srednjovjekovnu Europu. Da li je postojala kozmička konekcija?

Srijeda 19.12.2007.

Napisala: Laura Knight-Jadczyk

Recenzija Sott.net knjiga

Napisao dendrokronolog [Mike Baillie](#) sa Queen's Univerziteta, Belfast, Irska.

Upravo sam završila sa čitanjem ove knjige i sve što sam mogla reći je bilo: Vau! Ovo je napeta knjiga! Nije ni velika, samo 208 stranica uključujući dodatke. Sažeta je i ekonomična bez beskorisnih riječi ili dosadnih dijelova. Svaki primjer i trenutačna diverzija je ključna za središnji argument koji – dobro se držite – Mike Baillie (da pravi znanstvenik, a ne neki luđak), kaže da je za Crnu Smrt, jednu od najsmrtonosnijih pandemija u ljudskoj povijesti, koja je - tvrdi se – iskorijenila dvije trećine cjelokupne populacije Europe, a da ne spominjemo milijune preko cijele planete, to vjerojatno nije bila bubonska kuga ili crna kuga već je najvjerojatnije uzrokovana udarom kometa (kometima)!

Ma da! Da to nije malo previše, zar ne?

Možda nije. Baillie ima znanstvene dokaze da bi podupro svoju teoriju i njegovi dokazi u stvari podupiru – i podupirani su – sa onime što su ljudi iz tog doba govorili: potresi, komete, kiše smrti i vatre, zagađena atmosfera i smrtnost tolike jakosti da je gotovo nepojmljiva. Mnogi ljudi u današnje vrijeme u stvari nisu ni svjesni što se dogodilo prije nepunih 660 godina. (Hmm... intrigantna stvar mi se mota po glavi o tome što bi se moglo dogoditi nakon 666 godina? To bi

bilo 2012...)

U svakom slučaju, Kina, iz koje je – zapisano je – krenula pošast crne smrti, je izgubila oko polovice cjelokupne populacije (to jest sa 123 milijuna ljudi pala je na 65 milijuna).

Nedavne istraživanje Europskog broja umrlih također pretpostavlja brojku između 45% do 50% gubitka cijele populacije za vrijeme četverogodišnjeg perioda koji je čini se varirao od jednog mjesta do drugog mjesta (što je problem kojeg ćemo ubrzo spoznati).

U Mediteranskom dijelu Europe, Italiji, južnoj Francuskoj i Španjolskoj gdje je kuga harala 4 godine za redom bez prestanka, brojka mrtvih je vjerojatno bliža 70% ili 75% od ukupne populacije (u SAD danas to bi bio ekvivalent redukciji stanovništva od sadašnjih 300 milijuna na total od 75 milijuna u samo 4 godine. To bi također značilo da bi trebalo odstraniti i pokopati 225 milijuna leševa!).

U Njemačkoj i Engleskoj brojka je vjerojatno bila blizu 20%. Sjevero- istočna Njemačka, Češka, Poljska i Mađarska su - čini se – pretrpjeli manje štete iz nekog razloga (i za to postoje neke teorije koje nisu potpuno zadovoljavajuće).

Ne postoje procjene za Rusiju ili Balkan pa se čini da su manje patile, ako su opće imale kakvih žrtava. Afrika je izgubila otprilike jednu osminu svoje populacije (sa 80 milijuna spala je na 70 milijuna ljudi). (Ove brojke u stvari naglašavaju jedan od problema koje je Baillie otkrio: varijacije u broju mrtvih prema lokaciji.)

Kolika god da je bila stopa smrtnosti na određenim lokacijama, zaključak bi bio da je crna smrt imala najveću moguću stopu smrtnosti od bilo koje pandemije ikada zabilježene u ljudskoj povijesti i kako je Baillie iznio: nitko u stvari ne zna što je crna smrt u stvari bila! I naravno, kroz dugi niz godina svi su jednostavno „znali“ da se radilo o Bubonskoj kugi, pa kako onda Baillie preispituje te dobro znane činjenice? On nije jedini.

1984. Graham Twigg je izdao knjigu pod nazivom: "Crna smrt: ponovna biološka procjena", gdje on iznosi činjenice da je u klimatološkim i ekološkim uvjetima Europe, a naročito Engleske, bila

gotovo nemoguće da su štakori i buhe mogli prenijeti bubonsku kugu i da je bilo gotovo nemoguće da *Yersinia pestis* (op.p. ranije *Pasteurella pestis*- bakterija, gram-negativni štapić, iz roda *Yersinia*) bude uzročni agent kuge za eksplozivno širenje ove bolesti po Europi za vrijeme 14. stoljeća. Twigg također ruši ustaljene teorije o isključivo plućnom širenju ove bolesti. On predlaže – bazirano na istraživanjima dokaza i simptoma – da je crna smrt možda bila uzrokovana plućnim antraksom kojeg je uzrokovao *Bacillus Anthracis*.

Još jedan nezgodni uradak koji ruši ustaljene teze o širenju kuge je model Gunnara Karlsona koji je 2000. godine dokazao da je crna smrt ubila između polovice i tri trećine populacije Islanda, iako na Islandu nije bilo štakora u to vrijeme. ([The History of Iceland](#) napisao: Gunnar Karlsson)

Baillie sumira problem na slijedeći način:

Crnu smrt iz 1347. smatralo se trećom najvećom epidemijom bubonske kuge; kuge koju tradicionalno prenose štakori i buhe. Prethodni primjeri za ove teze bili su: [Plague of Athens](#) iz 430 PNE i kuga u vrijeme Justiniana, koja je stigla u Konstantinopol 542. NE. Kuga u Ateni bila je opisana od strane Thucydidesa, dok je Justinijanovu kugu opisao između ostalih i [Procopius](#). [...]

Pretpostavlja se da je kuga izvorno potekla iz centralne Azije, ili negdje u Africi, gdje su epidemije kuge endemične za neke populacije glodavaca. Pretpostavlja se da neki stimulansi iz okoliša uzrokuju da inficirani glodavci napuste svoja normalna staništa i inficiraju populaciju štakora i na koncu populaciju ljudi, u područjima gdje nema prirodnog imuniteta. Mehanizam transfera je – pretpostavlja se – slijedeći: inficirane buhe napuštaju tijela mrtvih štakora i prebacuju se na ljudskog domaćina koji se kroz ugriz inficirane buhe sam zarazi. Vjeruje se da je ova bolest došla sa trgovcima, trgovačkim rutama do Crnog Mora i od tuda se prebacila u centralni dio Mediterana do kasne 1347. godine. Tada se kroz sjevernu Italiju i južnu Francusku proširila po cijeloj Europi. U isti tren je počela ubijati ljude u ogromnim brojevima šireći se kopnom na otprilike 1,5 kilometar na dan. Između siječnja i ljeta, pa sve do jeseni 1348. godine, proširila se i na Britansko otočje, a do 1350. godine, do Skandinavije i na kraju do Islanda. Širenje se zahuktalo po Francuskoj, preko Belgije pa kroz Njemačku i nakon toga do centralne i južne Europe. Prvi val se sam ugasio 1351. iako je drugi val buknuo u 1361. godini.

Uobičajeno se vjeruje da je kuga udarila na već oslabljenu populaciju Europe. (...)

U osnovi, problem je u tim štakorima i buhama. Konvencionalnim razmišljanjem znamo da je za tu teoriju potreban domaćin tj. inficirani štakor koji se treba kretati alarmantnom brzinom - gotovo bi mogli zamisliti kako inficirani štakori galopiraju prema naprijed (uglavnom prema sjeveru) – i kako umiru tako istovaruju hrpe inficiranih buha. Problem ove teorije je u brojnosti štakora. Na primjer, ne postoje opisi mrtvih štakora koji svuda naokolo leže po zemlji (ovo se objašnjava slijedećim: ili su štakori boravili u kućama ili su ljudi bili naviknuti na mrtve štakore i da ih zato nije bilo vrijedno ni spomenuti; pa ako su se nalazili u kućama, kako li su onda tako brzo putovali?). Čini se da nije bilo važno da li živite na selu kao čoban ili ste bili svećenik ili stanovnik grada, svi su jednako patili od ove bolesti. Još čudnije je bilo to što, iako je ovo bila jako infektivna zaraza, neki od gradova Europe bili su pošteđeni. Što više, ovi štakori su izgleda bili sasvim sretni što se preseljavaju u hladne dijelove sjeverne Europe iako je bubonska kuga bolest koja zahtjeva relativno visoke temperature. Zatim, tamo gdje su bile vodene barijere, ovi su se štakori ukrcavali čak i na brodove da bi nastavili pohod.

Baillie citira Benedictowa, zagovornika ovog scenarija nevjerojatnih štakora i buha:

Crna smrt je strateški genije koja je zadala još jedan majstorki udarac tako što je uvelike povećala brzinu svojih osvajanja Iberijskim poluotokom. Nedugo nakon što je napravila invaziju na važna urbana središta duž obale kraljevine Aragon na jugoistoku Iberijskog poluotoka, metastazirala je nevjerojatnim skokovima i stigla pobjedonosno u grad Santiago de Compostela koji se nalazi na krajnjem sjeverozapadu Iberijskog poluotoka. (Benedictow, O.J. 2004, [The Black Death 1346-1353: The Complete History](#) . The Boydell press, Woodbridge.)

2001. godine, epidemiolozi Susan Scot i Christopher Duncan iz Liverpoolskog Univerziteta, predstavili su teoriju da je crna smrt mogla biti uzrokovana virusom koji nalikuje na Ebolu, a ne uzrokovana od strane bakterije. Njihova istraživanja i nalazi su temeljito dokumentirani u Biologiji kuge. Nedavno su objavili kompjutorski model koji demonstrira kako je crna smrt stvorila 10% Europskog stanovništva koje je otporno na HIV. ([Return of the Black Death: The World's Greatest Serial Killer](#) by

Susan Scott, Christopher Duncan and [Biology of Plagues: Evidence from Historical Populations](#) od Susan Scott, Christopher J. Duncan).

U sličnom tonu, povjesničar Norman F. Cantor predložio je u svojoj knjizi objavljenoj 2001. godine: [In the Wake of the Plague](#) , da je crna smrt mogla biti kombinacija pandemija koje uključuju oblik antraksa i slinavke. On citira mnoge dokaze koji uključuju: zabilježene

simptome koji ne pripadaju poznatim efektima bilo bubonske kuge ili plućne kuge, otkriće spora antraksa u kužnoj raki u Škotskoj i činjenicu da je meso zaražene stoke bilo prodavano u mnogim seoskim Engleskim područjima prije nego li se kuga pojavila.

Samuel K. Cohn, kojeg Baillie opsežno citira, također je pobio teoriju (dokaz da je to zaista slabašna teorija!) da je crna smrt bila bubonska kuga. U [Encyclopedia of Population](#), on pokazuje pet najslabijih točaka ove teorije:

- Vrlo različita brzina širenja bolesti – izvješteno je da je crna smrt imala brzinu širenja od 385 kilometara u 91 dan 664. godine, za razliku od 12 do 15 kilometara godišnje kolika je brzina širenja moderne bubonske kuge, koja je imala pomoć modernih prijevoznih sredstava: vlakova i automobila,
- Problemi sa pokušajima objašnjenja brzog širenja crne smrti tako što se navodi da je to bio oblik rijetke plućne bolesti – u stvari ova vrsta bolesti ubila je 0,3% inficirane populacije u vrijeme najveće pošasti u Mandžuriji 1911. godine.
- Različite sezone za širenje bolesti – moderna kuga može se održati samo na temperaturama između 10 i 26 stupnjeva Celzijeve ljestvice i potrebna joj je visoka vlaga, dok se crna smrt pojavila čak i u Norveškoj u sred zime i u Mediteranu u sred vrućeg i sušnog ljeta,
- Različita stopa smrtnosti – na nekoliko mjesta (uključujući Firencu u 1348) preko 75% populacije je čini se umrlo; za razliku od stope smrtnosti suvremene bubonske kuge koja je iznosila 3% u Mumbaiju (Bombaj) u 1903. godini,
- Ciklusi i trendovi infekcije bili su vrlo različiti između pojave bolesti – ljudi nisu razvili otpornost prema modernoj bolesti, ali otpornost na crnu kugu je rasla je brzo, tako da je na kraju uglavnom postala dječja bolest.

Cohn također pokazuje da se ova bolest obično mogla prepoznati po: kvržicama koje je opisao i Boccaccio i drugi tj: kvržice, apscesi, svrab, gnojni čirevi koji se pojavljuju svuda po tijelu, dok moderna bolest rijetko kad ima više od jedne kvržice, najuobičajenije na preponama i nema

karakteristike apscesa, svraba i gnojnih čireva koje je opisao Boccaccio!

Suština Cohnovih argumenata je slijedeća: što god da je uzrokovalo crnu smrt nije bila bubonska kuga (Također pogledajte: Samuel K. Cohn 2002 "The Black Death: End of the Paradigm." and [The Black Death and the Transformation of the West](#) (European History Series) od: David Herlihy and Samuel K., Jr. Cohn)

Kad se počne dublje ulaziti u ovu tematiku, pronalazimo da postoji jedna studija koja je ustvrdila da je pulpa zuba iz kužnog groblja iz 14. stoljeća u Montpellieru, pozitivna na molekule povezane sa Y pestisom (bubonskom kugom). Slični nalazi su zabilježeni u studiji iz 2007. godine, ali ostale studije nisu poduprle te nalaze. U stvari, u rujnu 2003. godine, tim istražitelja sa Oxfordskog univerziteta, testirao je 121 zub od 66 kostura pronađenih u masovnim grobnicama iz 14. stoljeća. Ostaci su pokazali nedostatak genetičkih pokazatelja Y pestisa tako da su istražitelji pretpostavili da je studija iz Montpellierera fasificirana.

Ono na što se ove studije ne odnose je problem koji je očigledan i u stvari znači da je transmisija varirala od prijenosa od čovjeka do čovjeka - što je slučaj na Islandu (rijetki slučaj za kugu i kožni bacil antraksa), do nepostojeće infekcije u živućim ili skoro umrlim ljudima kao što je slučaj na Siciliji (što je u suprotnosti sa većinom postojećih virusa).

Svim problemima koji okružuju teoriju bubonske kuge, moramo dodati i nedavno napisani tekst Philipa Zieglera koji je skupio mnoge od ovih činjenica u knjizi [The Black Death](#), iako on te ideje otklanja kroz „metafore“ što ćemo mi dublje istražiti u produžetku teksta.

Mike Baillie nije započeo pisanje knjige s tim da su utjecaji udara kometa bili upleteni u velike pandemije u prošlosti; on je samo primijetio čude prstenaste uzorke u godovima drveća koje su imale koincidencije sa povijesnom katastrofom i kroz to je, možda, uočio čudne preokrete u okolišu koji su oslabili ljudsku populaciju i na takav način učinili ljudstvo podložnom utjecaju bakterija i virusa na masovnoj skali. Ali, ono što je on pronašao bila je opasnost koja je visila u zraku, koja jednom kad se iznese pred javnost, može uzdrmati „prihvaćenu istinu“ o crnoj smrti i koja ga je pokrenula da pođe putem istraživanja koje će dovesti do nevjerovatnih otkrića.

Kao što smo već spomenuli prvi trag su bili godovi na drveću – to je prirodno jer je Billie dendrokronolog. On je usporedio ove godove sa uzorcima datiranog leda koji su analizirani i otkrio je vrlo čudnu stvar, amonijak. Čini se da se amonijak pojavio u 4 navrata u zadnjih 1500 godina jer su znanstvenici uspješno povezali datirane slojeve amonijaka u ledu sa Grenlanda s

atmosferskim interakcijama velike energije s objektima koji su došli iz svemira 539, 626, 1014 i 1908 – [Tunguska event](#) to jest događaj iz Tunguske. Ukratko, postoji veza između amonijaka u ledenoj jezgri i vanzemaljskog bombardiranja površine zemlje.

Primijetite da je gore navedena izjava o 4 događaja koji se definitivno mogu povezati sa interakcijama ogromne energije. Baillie prezentira istraživanja u ovoj knjizi pokazujući da je potpuno isti otisak prisutan u vremenu crne smrti u godovima, kao i u ledenoj jezgri iz doba drugih takozvanih „pandemija i kuga“.

Čini se da je amonijak u ledenim jezgrama direktno povezan sa potresom koji se dogodio 25. siječnja 1348. godine – i Baillie otkriva da postoji zapis iz 14. stoljeća gdje je zapisano da je crna smrt „onečistila atmosferu“ i da je došla iz tog potresa!

Pitate se zasigurno: kako je kuga mogla proizaći iz potresa?

Baillie naglašava da mi ne znamo uvijek da li su potresi uzrokovani tektonskim pomacima ili mogu biti uzrokovani kometarnim eksplozijama u atmosferi ili čak udarcima o površinu zemlje.

U knjizi [Rain of Iron and Ice](#) od Johna Lewisa, Profesora Planetarne Znanosti u Lunarnom i Planetarnom Laboratoriju, ko-direktora NASA-inog Univerziteta u Arizoni za Svemirski Inženjering i Istraživački Centar Državne Svemirske Komisije u Arizoni, koji nam kaže da zemlju redovito udaraju vanzemaljski objekti i mnogi od tih objekata eksplodiraju u atmosferi kao što se to dogodilo sa Tunguskom eksplozijom, za kojom nije ostao krater ili dugoročno vidljivi dokazi o vanzemaljskom tijelu.

Ali samo zato što nema dugotrajnog dokaza ne znači da nije bilo značajnog efekta na planetu i/ili njegove stanovnike! Ovi udarci ili atmosferske eksplozije mogu proizvesti potrese i tsunamije bez da svjedoci budu svjesni njihova uzroka. Nakon svega, zemlja je prekrivena sa 75% vode i vrlo je vjerojatno da bi takav svjedok zasigurno bio spržen i ne bi bio u mogućnosti ispričati o tome, dakle mi ne možemo znati da li su svi potresi na našoj planeti tektonske naravi ili ne.

Lewis iznosi:

U prosječnoj godini dogodi se jedna eksplozija od 100 kilotona ili jača. Velika većina se dogodi u zabačenim dijelovima, ili visoko u atmosferi, tako da se ne mogu uočiti. Čak i ako se uoče, svjedoci mogu samo vidjeti bljesak svijetla u daljini ili čuti daleku buku nalik na grom koja dolazi sa otvorenog mora. Tako da čak i one koje su zapažene često ne budu prepoznate. (Lewis: Rain or Iron and Ice)

Baillie nam iznosi Lewisove podatke o tipičnim godinama i očigledno je, iz ostalih studija, da sve godine nisu iste, neke su tipične neke nisu! Baillie piše:

Kao što je Lewis iznio, poznate su nam mnoge naznake koje naširoko pokazuju koja je količina udara koja se dogodila kroz vrijeme. Činjenica da udarci nisu u povijesnim zapisima (ili nisu priznati ili diskutirani od strane povjesničara ili arheologa) nije u tome da se oni u stvari nisu dogodili. Nakon svega, postoje dobro provjerena polja kratera, formiranih u zadnjih par milenija, kao što su oni u: Estoniji, Poljskoj, Njemačkoj, Italiji – a koji nisu povijesno zabilježeni; njihovo postojanje opisuje se kao: rupe u zemlji. Dakle nama je poznato da je mehanizam bilježenja pun pogrešaka! Ono što treba biti dodano jest ... jedan glavni dio - to jest intuitivno razmišljanje. Evo citata iz Lewisovog scenarija D:

(U ovom scenariju) u 1946. godini, 25 tisuća metričkih tona kometa napravljenog od jednog komada stijene eksplodira u 4 sata ujutro po lokalnom vremenu 11 kilometara iznad Fergana u Uzbekistanu. Udarac jačine jedne megatone oštetio je zgrade u dijametru od nekoliko kilometara, pržeći sve pred sobom sa intenzivnom toplinom i paleći na tisuće požara pod sobom. Vatra izmiče kontroli ubijajući 4146 ljudi. Preko 20 tisuća građana probudio je zasljepljujući bljesak svijetla i topline koji je zapalio njihov grad. Preživjeli su prijavili potres. Nekoliko metričkih tona meteoritnih fragmenata pomiješanih sa komadima 2000 izgorjelih i razrušenih zgrada, koje su dovedene do neprepoznatljivosti, tako da se ne mogu razlikovati sprženi i pougljenjeni fragmenti cigle, od kamena. (Baillie citira Lewisa)

Stvar je u tome da ne postoji način da se definitivno utvrdi je li neka nesreća/katastrofa uzrokovana udarom kometa ili žestokim potresom. Rezultat toga je da mogu proći stoljeća sa brojnim udarima kometa koji se događaju cijelo vrijeme, a da nitko ne sumnja na pravu opasnost koja dolazi iz svemira! Baillie iznosi: ima jako puno potresa koji su zabilježeni u povijesti, ali NEMA udara kometa! Pa ipak, ima dokaza da se udarci DOGAĐAJU – dokaza na zemljinoj površini i u ledenoj jezgri. I naravno tu je i Tunguska.

Izvešće o Tunguskom događaju kazuje da je utjecaj na zemlji od eksplozije bio vidljiv u radijusu od 900 kilometara. U slučaju nekog jačeg udarca, potres bi bio proporcionalno jači i ozbiljniji. Oni koji bi preživjeli takav događaj, to jest oni koji su dovoljno daleko da ga prežive, samo bi vidjeli bljesak, osjetili potres i čuli potmulu glasnu grmljavinu. Ako bi bili predaleko da vide bljesak ili ako bi bili unutar zgrade, samo bi prijavili potres.

U kratko, Lewis stavlja pred nas ideju o nekim dobro poznatim povijesnim potresima koji također mogu biti udarci iz svemira. Baillie spominje jedan koji je očigledan, a to je veliki potres u Antiohiji iz 526. NE kojega je opisao John Malalas:

...oni koji su bili uhvaćeni zemljom ispod zgrada bili su spaljeni i iskre vatre su se pojavljivale u zraku i izgarale su sve na što su naišle kao da ih je pogodila munja. Površina zemlje je uzavrela i temelji zgrada su bili udarani gromovima koje su izbacivali potresi i bivali su spaljeni vatrom do pepela...bio je to zastrašujući prizor i neviđeno čudo sa vatrom koja je kišila na sve strane, kiše koja je padala iz ogromnih peći, vatre koja se pretvarala u kišu ... sve je to uzrokovalo opustošenje Antiohije ... u tom teroru nestalo je 250 tisuća ljudi. (Jeffreys, E., Jeffreys, M. and Scott, R. 1986, [The Chronicle of John Malalas](#), Byzantina Australiensia, Australian Assoc. Byzantine Studies 4, Melbourne.)

Baillie također iznosi da serija takvih udara/zračnih eksplozija, može adekvatno objasniti dugo otvoren problem kraja brončanog doba u istočnom Mediteranu u 12. stoljeću P.NE. U to vrijeme -nebrojeno mnog većih mjesta bilo je uništeno i potpuno spaljeno, a sve je pripisano krivici nadnaravnih „Ljudi s mora.“ Ako je to istina, ako je to bila invazija i osvajanje, onda bi barem trebalo biti nekog dokaza da to podrži, kao što su mrtvi ratnici ili znakovi borbi ... ali uglavnom to nije tako. Gotovo da nema pronađenih tijela, nema skupocjenih artefakata osim onih skrivenih unaokolo kao da je netko želio kasnije doći po njih, ili ih nije imao vremena pokupiti. Ljudi koji su bježali (izvanzemaljski događaji često imaju predznake, aktivnosti sastavljene od niza upozorenja, jer se kometi mogu neko vrijeme promatrati u njihovom dolasku) vjerojatno su poginuli za vrijeme samog bijega i rezultat svega toga je bila totalna pustoš, totalna destrukcija gradova o kojima govorimo.

Vratimo se nazad na srednji vijek.

Dakle, mogućnosti da su mnoga uništenja u prošlosti bila povezana sa udarcima iz svemira,

nisu nikada ozbiljno ispitana i to bi mogla biti opasna pogreška.

Pitanje koje Baillie postavlja, ali nikada zapravo ne odgovara na njega je: Što se dogodilo da je tako uspješno spriječilo ljude da postavljaju pitanje zašto u ljudskoj psihi postoji tradicionalan i tako duboko ukorijenjen strah od kometa? On naglašava, da postoje ljudi izvan mainstream akademske zajednice koji postavljaju ova pitanja. Ali zašto je, ponovo i nanovo, dobro zdravorazumsko zaključivanje ove tematike sistematski ignorirano, marginalizirano i ismijavano?

Iako Baillie iznosi mnoge zaključke iz visokih znanstvenih krugova i vladinih agencija (na primjer Lewisa) koji ove stvari uzimaju ozbiljno, čudno je da su ti zaključci na kraju ipak ignorirani, marginalizirani i ismijani u javnosti kroz mainstream medije!

Baillie piše: u slučaju da čitatelji pomisle da je ovo čisto retoričko pitanje, onda bi bilo dobro spomenuti događaj koji treba uslijediti. 13.04.2029. asteroid pod imenom Apophis će proći zemlju na udaljenosti manjoj od 50 tisuća kilometara. Ako budete živi u to vrijeme i ako ne bude oblačno, bit ćete ga u mogućnosti vidjeti golim okom. Apophis ima dijametar od 300 metara. (Ako se dogodi da kad Apophis prođe zemlju to napravi na takav način da zemljina gravitacija deflektira njegovu orbitu u dovoljnoj mjeri da ga skrene i vrati nazad tako da osigura udarac Apophisa o zemlju u 2036.godini). Ako Apophis udari o zemlju, snaga udarca će biti 3000 megatona. Sasvim je razumno za očekivati ako se takav udarac dogodi bilo gdje na planeti, da će uništiti našu civilizaciju i da će preživjele, doslovno, vratiti u srednji vijek (vjeruje se da bi u slučaju takvog događaja globalizirane institucije kao što su financijska tržišta i tržišta osiguravajućih kompanija mogla propasti i srušiti kompletni sveobuhvatno povezani monetarni, tržišni i transportni sustav). Udarci iz svemira nisu fikcija i čini se vrlo vjerojatnim, da su se mnogi i događali u zadnjih par milenija (već smo spomenuli par malih kratera). U pitanju je samo to da su, iz nekog razloga, mnogi ljudi koji su istraživali prošlost, odlučili da izbjegavaju, ignoriraju ovu problematiku. (Baillie)

Zajedno sa navodima iz znanosti, Baillie citira i tadašnje dokaze – neke od ovih dokaza su povezane sa „mitovima“ – po cijelom globusu koji indiciraju da je zemlja zaista bila meta bombardiranja iz svemira za vrijeme 14. stoljeća i da je to bio uzrok, ne samo potresa na dan 25.01.1348. već i uzrok crne smrti.

Baillie citira veliku selekciju materijala iz tadašnjih izvora uključujući i rad Zieglera:

suše, poplave, potresi, pošasti skakavaca, podzemne gromove, nečuvene oluje, munje, pokrov od vatre, tuču od kamenja nevjerojatne veličine, vatru s neba, smrdljivi dim, iskvarena atmosfera, beskonačna kiša vatre, dim na sve strane. (Ziegler)

Ziegler je potpuno propustio izvješće o crnoj kometi koja se vidjela prije početka epidemije, ali zapisuje: teški zatori od dima, zvijezde padalice, zapusi vrelog vjetra, stupovi od vatre, vatrena lopta, veliko podrhtavanje zemlje, u Italiji kulminacija sa potresima nakon čega je uslijedila kuga. (Baillie)

Čini se da je 1340. godine bilo mnogo potresa. U knjizi Rosemary Horrox [The Black Death](#), čije je izvode citirao Baillie, pronalazimo tadašnji zapis iz Padove, koji izvješćuje ne samo da su bili veliki potres na dan 25.01.1348. već i da se to dogodilo u 11 sati uvečer.

U 31. godini Imeratora Ludovika, oko blagdana Obraćanja Svetoga Pavla (25.01.) dogodio se potres u Karintiji i Karnioli koji je bio tako jak da su se svi pribojavali za svoj život. Nastavilo se sa naknadnim potresima i u jednoj noći zemlja se zatresla 20 puta. 16 gradova je uništeno i njihovi stanovnici pobijeni... 36 planinskih utvrda i njihovi stanovnici su uništeni i računa se da je više od 40 tisuća ljudi nestalo.

(Autor nastavlja da je zaprimio informaciju „u pismu iz kuće Friesach upućeno provincijalu Njemačke):

Navodi se u tom istom pismu da je ove godine (1348.) vatra padala s neba i da je progutala zemlju Turaka na 16 dana; te da je na nekoliko dana kišilo žabe i zmiје, od kojih su mnogi ljudi bili ubijeni: ta pošast je bila na snazi u mnogim dijelovima svijeta. (Horrox)

Iz knjige Samuela Cohna:

... zmaj u Jeruzalemu kao onaj od Svetoga Jurja koji proždire sve što mu se nađe na putu... grad od 40 tisuća žitelja ... potpuno demoliran od velike količine crva koji padaju s neba, velikih

kao šaka s 8 noga, koji su pobili sve sa svojim smradom i otrovnim parama. (Cohn)

Priča redovnika dominikanca Bartolomea:

... masivna kiša crva i zmija u dijelovima Kine, koji proždiru veliki dio ljudi. Također u onim dijelovima u kojima je kišilo s neba neka vrsta snijega (pepela), koja je pržila planine, zemlju i ljude- Iz ove se vatre digao kužni dim koji je pobio sve one koji su ga udisali u roku od 12 sati, čak i one koji su samo vidjeli taj kužni dim. (Cohn)

Cohn piše:

Nisu to bile priče naivnih trgovaca niti priče ludih fratara... (čak je i) ... Petrarchin bliski prijatelj Luis Sanctus u njegovom opreznom izvještavanju o kugi ... tvrdio da je Rujanskim poplavama žaba i zmija kroz cijelu Indiju, prethodio dolazak u Europu u siječnju tri zaražene Đenoveške galije... (čak i) Engleski kroničar Henry Knighton ... (izvještava kako) ... je u Napulju cijeli grad uništen u potresima i olujama. Brojni kroničari izvješćuju o potresima svuda po svijetu, koji su prethodili kugi bez presedana. Najdirektniji su događaji opisani od Vespersa na dan 25.01.1348. (...)

Od ovih potresa koji su uništili mnoge gradove, crkve, samostane, kule, zajedno sa ljudima u njima i marvom i beštijama, najgore je udarilo na Villach u južnoj Austriji.

Kronike u Italiji, Austriji, Slovačkoj, Slavoniji i Poljskoj bile su pune potresa u kojima je samo svaki deseti čovjek preživio. (Cohn)

Kontinentalni tekst datiran na dan: Nedjelja, 25.travnja 1348. iznosi:

Oni kažu da je u tri mjeseca od 25. siječnja (1348.) do današnjeg dana, ukupno 62 tisuće tijela pokopano u Avinjonu. (Horrox)

Njemačka rasprava koju je iskopao Horrox, kaže:

Do sada kako mortalitet raste iz prirodnih razloga njegov neposredni uzrok je izazvan pokvarenim i otrovnim isparavanjima iz zemlje, koji su inficirali zrak u različitim dijelovima zemlje... Mislim da su to bile pare i pokvaren zrak koji je ventilirao ili bolje rečeno – pročišćen – nakon potresa koji se dogodio na dan Svetog Pavla (1348.), zajedno sa pokvarenim zrakom koji su cirkulirali za vrijeme drugih potresa i erupcija, što je inficiralo zrak iznad zemlje i ubilo ljude u različitim dijelovima svijeta. (Horrox)

Kako je Baillie zabilježio, ako je ovaj često citirani potres, u stvarnosti, bio rezultat kometarnog udara tada je pokvaren zrak mogao nastati zbog par stvari: visoko energetske transformacije u atmosferi ili kao isparavanja iz same zemlje.

Njemački nas povjesničar Hecker informira:

Na otoku Cipru, kuga koja je došla sa istoka već je izbila; kad je potres zatresao temelje samog otoka bio je popraćen sa tako strašnim uraganom da su stanovnici ... pobjegli zastrašeni ... More je poplavilo... Prije potresa, kužni vjetar je raštrkao otrovni smrad koji je mnoge nadjačao, bacio ih na tlo sasvim nenadano i umorio u užasnoj agoniji ... i kako je vrijeme prirodne događaje transformiralo u čuda, izvješteno je da je vatreni meteor, koji se na zemlju spustio iz pravca istoka, uništio sve u opsegu od 100 liga, inficirajući zrak na daleko i široko. (Cohn)

Jon Arrizabalaga sastavio je selekciju zapisa u pokušaju da shvati što su učeni ljudi govorili o crnoj smrti za vrijeme dok se je ona događala. Obračajući pažnju na izraze koje su doktori i medicinsko osoblje koristili u 1348. da bi opisali kugu, on piše:

Jedan ... Jacme d'Agramaont, diskutirao je o terminima „epidemije ili kuge i mortaliteta ljudstva“ koji su prijeli Leridi od „nekih dijelova i regija koje su susjedne našoj“... Agramont nije rekao ništa što se tiče epidemije ali naširoko raspravlja o onome što smatra kugom. On je dao ovom potonjem terminu vrlo čudnovatu etimologiju, u skladu sa učenjem koje je ustanovio Isidor od Sevilje (570-636) u svojoj Etymologiae, koja je bila široko prihvaćena diljem Europe

za vrijeme srednjeg vijeka. On dijeli termin *pestilencia* (kuga) u tri sloga od kojih svaki ima drugo značenje: pes=tempesta, oluja; te=temps, vrijeme; lencia=clardat: blještavost, svijetlost; tako da je zaključio da je pestilencija "vrijeme oluja uzrokovano svijetlošću sa zvijezda".

Čini se da je Isidore od Sevilje živio nedugo nakon još jednog perioda kometarnog bombardiranja nad Europom koje je također evidentno u studiji godova drveća i ledene jezgre. Dana 17.08.1999. Biro Knight Ridderra u Washingtonu, objavilo je članak koji je napisao Robert S. Boyd sa naslovom: [Comets may have caused Earth's great empires to fall](#) u kojem su uključene analize godova drveća datirane 540 NE, koje pokazuju klimatske promjene u različitim dijelovima svijeta. Temperature su pale dovoljno da uzrokuju ometanja rasta drveća na velikim površinama Sjeverne Europe, zapadne Sjeverne Amerike i južnog dijela Južne Amerike.

Istraživanje povijesnih zapisa i mitskih priča ukazuju na apokaliptične posjetitelje sa neba za vrijeme istog perioda. Postoji jedna referenca na komet koji je pao na Galiju koji je „bio toliko velik da je cijelo nebo izgledalo zapaljeno“ u 540-541 godini NE.

Prema legendi o Kralju Arturu, on je umro u to vrijeme i Keltski mitovi povezani sa Arturom daju trag koji upućuje na blještave bogove neba i munje od vatre.

U 530-tima, neobična meteorska kiša je zabilježena od strane promatrača i u Mediteranu i u Kini. Meteori nastaju kao fina prašina kao nus produkt izgaranja komete u atmosferi. Što više, tim astronomima iz Opservatorije Armagh u Sjevernoj Irskoj izdali su studiju u 1990. godini, u kojoj se kaže da je zemlja bila u neposrednoj opasnosti od kometarnog bombardiranja između 400. i 600. NE. (...)

Nakon toga nastupila je glad, usjevi nisu rađali i galopirajuća horda bubonske kuge pomela je Europu sredinom 6. stoljeća NE. (...)

U to vrijeme Rimski Imperator Justinian pokušavao je regenerirati propadajuće Rimsko carstvo. Ali je plan propao 540., a nakon toga uslijedio je mračni srednji vijek i uspon Islama. Postoji velika količina dokaza iz tog perioda koji stalno pokazuju na „prljavi zrak“, „udahni zrak i umri“ i nekako se čini da su i oceani bili uključeni u sve to sa potresima i vatrama sa neba. Izvješće Medicinskog Fakulteta u Parizu iz 1348. govori:

Još jedna mogućnost zaraze, koju trebamo zamisliti u našim umovima, je bijeg truleži iz centra zemlje koji je uslijedio nakon potresa – nešto što se zaista i dogodilo nedavno. (Baillie)

U kratko, Francuzi su bili svjesni serije potresa koji su se dogodili u to vrijeme i koji su možda bili uzrokovani kometarnim udarima. Jedno izvješće iz tog perioda navodi da je jedan potres trajao 6 dana, a drugi 10 dana. Takvi događaji mogu producirati curenje plinova svih spojeva neugodnih kemikalija koje mogu ubiti. Uzmite u obzir slijedeće:

[Jezero NYOS Eksplozija Plinova, Cameroon 1986](#) .

(...)

Iako je iznenadno curenje plina CO₂, koje se dogodilo na Jezeru Monoun u 1984. godini, ubilo 37 stanovnika, slična prijetnja nije se predviđjela na jezeru Nyoš. Ipak, dana 21.8.1986. godine dogodila se erupcija na jezeru Nyoš koja je pokrenula trenutačno ispuštanje oko 1,6 milijuna tona CO₂. Plin se obrušio na okolne doline istiskujući zrak i na takav način ugušio 1800 ljudi u radijusu od 20 kilometara uokolo jezera, uglavnom lokalnih seljaka, kao i 3500 grla stoke. Oko 4000 stanovnika uspjeli su pobjeći iz zahvaćenog područja, a mnogi od bjegunaca imali su respiratorne probleme, opekline i paralizu koja je nastala djelovanjem plinova.

Ne zna se što je izazvalo katastrofično curenje plina. Većina geologa sumnja na lavinu, ali neki vjeruju da se dogodila mala vulkanska erupcija na dnu jezera. (...)

Vjeruje se da se je oslobodio gotovo kubični kilometar plina. CO₂ je teži od zraka, plin koji je nahrupio niz padine jezera u dvije obližnje doline i to u slojevima debljima od desetak metara, na takav način zamijenio je zrak i ugušio ljude i životinje prije nego li se raspršio. Uobičajeno plave vode jezera postale su crvene nakon curenja plina zbog vode zasićene željezom koja se digla sa dna jezera i oksidirala u dodiru na zrak. Nivo jezera je pao za otprilike jedan metar, što odgovara masi plina koja je izašla iz jezera. Curenje plina je uzrokovalo i plavljenje voda jezera. Drveće u blizini jezera bilo je porušeno.

Hmm... pitam se da li se slični događaji mogu dogoditi u slučaju kometarnih udara i da li curenje plina iz oceana može biti isto tako opasno i smrtonosno? Ako se uzmu u obzir činjenice da su drveća bila srušena, bili i ovo mogao biti slučaj kometarnog udara?

Baillie nas vodi kroz znanost sa jasnim brojevima iz grafičkih prikaza i pokazuje nam kako su stvari koje su ljudi iskusili za vrijeme crne smrti prenesene prejednostavno, iz nekog razloga, a moderni povjesničari svi po redu misle da su izričaji o vatri i smrti s neba i zraku koji može ubiti, samo puste metafore za užasnu bolest. Na kraju, znanost je ta koja mora pobijediti ovdje, jer potpuno neovisni znanstvenici koji proučavaju komete, tsunamije, ugljčni dioksid, ledene jezgre i godove drveća, svi su primijetili u svojim izračunima da se nešto vrlo čudno događalo za vrijeme crne smrti na globalnom planu, kad jer ista desetkovala ljudsku populaciju na zemlji.

Baillie primjećuje u svojim zaključnim riječima:

Sve je evidentnije da je svijet intelektualno podijeljen na pola. Postoje oni koji istražuju prošlost na poljima arheologije i povijesti i koji ne vide dokaze da je ikada ljudska populacija bila pogođena udarcem iz svemira. U dijametralnoj krajnosti ovog stajališta nalaze se oni koji izučavaju objekte koji su nas prošli za dlaku ili koji su se ponekad sudarili sa ovom planetom. Neki ozbiljni članovi ove potonje grupe nemaju sumnje u činjenicu da su postojali brojni rušilački udarci o zemlju u zadnjih pet milenija; periodu ljudske civilizacije.

Pa ipak nitko o tome ne govori.

Baillie je prezentirao dovoljno podataka u svojoj knjizi koja podupire teoriju o crnoj smrti uzrokovanoj udarcem kometarnih krhotina – slično udarcu o Jupiter koje su napravili fragmenti komete Shoemaker – Levi u 1994. godini. Što se tiče mogućnosti kako su sve te silne smrti nastupile, postoje razne mogućnosti: potresi, poplave (tsunami), kiše vatre, kemikalije ispuštene energetski visokom eksplozijom u atmosferi uključujući amonijak i cijanovodik i vrlo moguće patogene uzročnike bolesti koje je kometa donijela.

Ako se to događa onoliko često koliko to Baillie pretpostavlja, onda se to može ponoviti. Bombardiranje zemlje iz svemira se, najvjerojatnije, kako mi predviđamo može dogoditi, u ne tako dalekoj budućnosti, a čini se da postoji mnogo načina za smrt u slučaju da nas pogodi čak i samo fragment komete.

Crna smrt: Legenda o zmajevima koji pušu vatru, možda potječe iz kometarne nesreće

[New Light on the Black Death: The Cosmic Connection](#) napisao dendrokronolog [Mike Baillie](#) sa Queen's Univerziteta u Belfastu, Irska, publicirao: Tempus, 2006 godine

Dr. Mike Baillie je umirovljeni Profesor Paleoeкологије na Arheološkoj i paleoekološkoj školi na Queen's Univerzitetu u Belfastu, Sjeverna Irska

Baillie je vodeći stručnjak iz dendrokronologije, ili datiranja uz pomoć godova na drveću. U 1980. godinama, on je izgradio kronologiju kroz datirenje u godovima drveća, godinu za godinom- do 7400 godina unazad u prošlost.

Članak prenesen sa: <http://www.matrixworld-loviste.com/crnasmrtiudarikometa.htm>

Originalan tekst možete pregledati [ovdje](#) .

Ovdje može biti Vaša reklama